

КНИГА V.

Съдържание. Слѣдованиe на разсказа на Телемаха. Богатството и плодородието на островъ Критъ; ирагытъ на не-
говытъ жители и тѣхното благоденствиe подъ мждрытъ за-
коны на Миноса. Телемахъ, при стигваньето си на острова,
научава са че Идоменей, който бѣше тамъ царь, принесъль
и въ жертва едничкыя си синъ, за да испълни единъ нераз-
мыленъ обѣтъ, че Критянитъ за да отмъстятъ кръвата на
сына, накарахъ бащата да остави мястото имъ; и че по-
диръ дѣлъти недоумѣнія, тѣ сега са били събрали за да си
избержатъ единъ другътъ царь. Телемахъ, допустнѣтъ въ
туй събраніе, спечеля наградата въ разны игри, и разрѣ-
шава съ една рѣдка мждростъ много въпроси нравствени
и религіозни предложены на сътезателитъ отъ страна на
старцытъ, сѫдници на острова. Първенецътъ отъ тѣзи
старцы, очуденъ отъ мждростта на този младъ иностра-
нецъ, предлага на събраніето да го вѣнчайтъ за царь; и
предложенietо са приема отъ сичкыя народъ съ шумни
поздравленія. Между туй Телемахъ отказва са да царува
на Критянитъ, като предпочита сыромашкия островъ Ита-
ка отъ славата и богатството на критското царство. Той
предлага да избержатъ Ментора, който тоже са отказва отъ
діадемата. Найподиръ събраніето като присилваше Ментора
да избере царь за сичкыя народъ, той имъ съобщи което
бѣ са научилъ за добродѣтелитъ на Аристодема и завед-
нажъ убѣждава събраніето да го прогласи за царь. Тосъ
часъ подиръ туй, Менторъ и Телемахъ си тръгнijхъ на
единъ критскъ корабъ за да са върнатъ въ Итака. Тогази
Нептунь, за да утѣши прогнѣвената Венера, подига страшна
бури, която строшава корабя имъ. Тѣ избѣгватъ отъ тѣзи
опасности като са олувихъ о уломъцитъ на корабелниятъ
стълпъ, който тиканъ отъ волнитъ, направи ги да излѣ-
жатъ на острова на Калипса.

„Слѣдъ като са чудихъ на туй зрелице, ный на-
ченхъ да откривамъ горитъ на Критъ, които едва
можахъ да различимъ отъ облаците на небето и отъ
волнитъ на морето. Тосъ часъ ный видѣхъ върха на
гората Ида, която са издига надъ сичките други гори
като единъ старъ рогачъ въ лѣса и дига своите клон-
честни рога надъ главите на младите сирни конти вър-
вихъ подиръ му. Малко по малко ный различихъ по-